

กิเลสว่าสมมุติ

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การที่ได้ยินได้ฟังนี้แสนยาก แต่กิเลสได้ฟังทุกวัน ยิ่งสุขุมหวนนึกทากาเลได้เต็มที่เลย

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญาธิการมากมายมหาศาล ถึงได้มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขณะที่จะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป สร้างสมบุญญาธิการมาขนาดไหน

แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า มันมหัศจรรย์ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า วางธรรมวินัยนี้ไว้ๆ ให้บริษัท ๔ ได้ประพฤติปฏิบัติ ให้เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน เห็นไหม วิมุตตिसุขแบบขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำว่า “วิมุตตिसุขๆ” มันมีเฉพาะในพระพุทธศาสนาเท่านั้น

แล้วในพระพุทธศาสนา เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มีพระพุทธเจ้ากับพระธรรมเท่านั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ใ้พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ขึ้นมาเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา สมบูรณ์แบบในพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระสงฆ์ๆ พระสงฆ์ เห็นไหม สาวก สาวกจะผู้ที่ได้ยินได้ฟังขึ้นมา ถ้าผู้ที่ได้ยินได้ฟังขึ้นมาใครจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงขึ้นมาในหัวใจของตน เห็นไหม นี่เป็นอัครสาวก

เป็นสาวก สาวกที่ได้ยินได้ฟัง แล้วประพฤติปฏิบัติจนหัวใจของตนสิ้นสุดแห่งทุกข์ ความสิ้นสุดแห่งทุกข์มันมีคุณค่าแค่ไหน มันมีคุณค่ามาก มันมีคุณค่ามากเพราะอะไร

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตดวงเดียวนะ บุคคลคนหนึ่งเท่านั้นเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราเกิดมานั่งบนกองกระดูกของตนนะ สิ่งที่ว่าเวลาตายไปๆ ธาตุ ๔ มันย่อยสลายไป ไปสู่ความเป็นจริงในธาตุ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ธาตุ ๔ ที่มันย่อยสลายไป แล้วเราก็เกิดมานั่งอยู่บนกองกระดูกของตน จิตดวงเดียวเท่านั้น แล้วดูสิ ๖ - ๗ พันล้านคน แล้ว ๖ - ๗ พันล้านคนนี่เราเห็น แล้วสัตว์ละ แมลงละ เวลาเทวดา อินทร์ พรหมละ อีกมากมายมหาศาล

จิตดวงเดียวแท้ๆ แล้วจิตดวงเดียวนี่มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาเป็นเรา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเป็นบุญกุศลมากมายมหาศาล แต่! แต่กิเลสมันปิดหัวใจนั้นไว้ๆ ใจ ยิ่งถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง น่าเห็นใจมาก ถ้าคนอยู่ทางโลกใจ เวลาพระ ๓ - ๔ แสนองค์ พระที่ตีก็มี แต่พระที่ทำตัวเหลวไหลก็เยอะ แล้วมันน่าไว้วางใจตรงไหน มันไว้วางใจไม่ได้เลยเพราะอะไร เพราะเราก็ไม่มีวาสนาใจ

แต่ถ้าเรามีวาสนานะ มันได้ยินได้ฟังใจ หลวงตาพระมหา-บัวท่านบอกว่า **“ท่านได้ยิน กิตติศัพท์ของหลวงปู่มันตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก ๆ อยู่เลย”** ถ้าเป็นเด็ก ๆ อยู่เลย ท่านได้ยิน กิตติศัพท์ กิตติคุณของหลวงปู่มันอยู่แล้ว แต่ท่านก็ใช้ชีวิตฆราวาสของท่านใจ

แต่เวลาท่าน ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน ถึงเวลาท่านได้บวชขึ้นมา บวชขึ้นมาแล้วก็มี การศึกษาจนจบเป็นมหา เป็นมหาแล้วจะออกประพฤติปฏิบัติ **“แล้วถ้ามันไม่มีละ”** ทั้งๆ ที่คนมีวาสนาขนาดนั้น แต่กิเลสมันก็ครอบงำของมันอยู่อย่างนั้น แล้วเวลาจะเอาจริงเอาจังขึ้นมา ต้องมีคนยืนยันว่า **“สังฆกรรมมันมีอยู่จริง นิพพานมันมีอยู่จริง ปฏิบัติแล้วไม่สูญเปล่า”** ทั้งๆ ที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันมีคุณค่ามากมายมหาศาล แต่กิเลสในหัวใจของคน มันก็บิดพลิ้วออกไป ให้เราหลงระเหิงไป ให้อยู่ในอำนาจของกิเลสใจ

เวลาจะเอาจริงเอาจังขึ้นมา เวลาไปหาหลวงปู่มันใจ ให้ยืนยันว่าสังฆะความจริงมันมีอยู่ ทั้งๆ ที่ว่าเราก็ศึกษา เราก็ค้นคว้า มันก็น่าเชื่อถือน่าไว้วางใจนั้นแหละ แต่กิเลสนี้มันไว้วางใจอะไรไม่ได้เลย เวลาหลวงปู่มันท่านยืนยัน **“นิพพานอยู่ที่หัวใจ มันไม่อยู่ที่ใด ๆ ทั้งสิ้น องค์**

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภหรือสัตว์ขันธ์ หรือหัวใจของสัตว์โลกนี้ ถ้าหัวใจของสัตว์โลกนี้ถ้ามีอำนาจวาสนาไป เวลาไปฟังธรรมฟังจากหลวงปู่มันขึ้นมา เห็นใหม่ จะเอาจริง เอาจริงขึ้นมา จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้มันเป็นความจริงความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน

เวลากึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญที่ไหน เจริญในหัวใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ถ้าไม่มีผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมา มันจะเอาอะไรมาสอน เวลาหลวงปู่มั่นท่านพูด “กำลังเราไม่พอๆ” เวลาท่านยังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ บุคคลที่ ๑ บุคคลที่ ๒ บุคคลที่ ๓ เทศนาว่าการได้จะแจ้งจะฉาน แต่คนที่ ๔ มันเป็นอย่างไร ละ ถึงได้ว่า “กำลังไม่พอๆ” ไปเพิ่มกำลังของตนขึ้นมา เวลาเพิ่มกำลังของตนขึ้นมา เวลามันถึงที่สุดแล้วไม่เคยพูดถึงกำลังไม่พอ “แล้วมีสิ่งใดในพระ-พุทธศาสนา แล้วสงสัยสิ่งใดว่ามา”

เวลามันขึ้นมา เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านไปถาม “นิพพาน สัจจะความจริง ประพฤติปฏิบัติแล้วจะมีอยู่จริงหรือไม่ มีอยู่จริงหรือไม่มีอยู่จริง”

เป็นสัจจะเป็นความจริงในหัวใจของท่านขึ้นมา ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นหัวใจของท่าน จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งใจ ดวงนั้นได้เผชิญกับกิเลสตัดหาความทะยานอยากมา แล้วได้เผชิญกิเลสตัดหาความทะยานอยากมาแล้วสู้มันโดยวิธีอย่างใด แล้วแพ้ แพ้อย่างไร แล้วชนะ ชนะอย่างไร เวลาสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้ว สิ้นสุดแห่งทุกข์ เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนา มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม วิมุตติสุขๆ มันมหัศจรรย์ของมันมาก ถ้าความมหัศจรรย์ ความมหัศจรรย์ๆ ในหัวใจของตน หัวใจที่ยิ่งใหญ่นี้ ดุสิต เวลาเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเชื่อหรือไม่ว่ามีภพมีชาติ ชาติหน้ามีจริงหรือเปล่า อดีตชาติมีจริงหรือเปล่า เราก็ลังเลสงสัย แล้วเราก็ไม่เชื่อ แล้วถ้าเชื่อไปแล้วมันก็เป็นคนใคร คนล้ำสมัย ถ้าบอกว่าภพชาติมันมีปัจจุบันนี้ชาติเดียว แฮม! มันดูเป็นวิทยาศาสตร์ มันดูเท่ แต่เรายังสงสัยไป

แต่ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนะ เวลาตรัสรู้ธรรม เทวดา อินทร์ พรหม อนุโมทนาขนาดไหน เวลาแสดงธัมมจักขุ ขึ้นมา เทวดา ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเลย ส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไปเพราะว่าเพราะด้วยความภูมิใจใจ จะอยู่ในภพ

ชาติใดมันก็มีทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นความจริงนะ เทวดา อินทร์ พรหมก็มีทุกข์ของเขาอะ เทวดา อินทร์ พรหมนะ มีนางฟ้า มีเทพบุตร เขาก็มีคู่ของเขา เวลาเขาต้องพลัดพราก ทุกข์ใหม่

คนเรามันจะตายทุกข์ทุกคน ละล้าละลังๆ เว้นไว้แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ผู้ที่มีอำนาจวาสนาขึ้นมา ฟังเทศน์ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเชื่อมั่นในวิญญูเห็นใหม่ ได้สร้างบุญสร้างกุศล เวลาเขาไป เขาก็ไปดีของเขา นี่ไง เวลาทำบาปอกุศล เทวทัตตกนรกอเวจีเลย สิ่งที่ดีตกนรกอเวจีมันไปไหน แล้วพระพุทธานามันเชื่อไม่ได้เลยใช่ไหม เพราะเชื่อไม่ได้เพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของเราไง

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมทะเลาะไปทั้งหมด มันมาจากไหน มาอย่างไร ด้วยอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ในธรรมบทมากมายเลย เวลาพระโมคคัลลานะไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “โมคคัลลานะถามทำไม เธอก็เห็นกับตาอยู่แล้ว” เป็นพระอรหันต์ อัครสาวกเบื้องซ้ายมีฤทธิ์มีเดชนะ มีฤทธิ์ได้เหาะเหินเดินฟ้าได้ พลิกแผ่นดินได้ทั้งนั้น แต่ปัญญาก็ไม่เท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเห็นสิ่งใดมาก็รู้ก็เห็นนั่นแหละ ก็ไปถาม “มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ” “ก็มันเป็น เธอก็เห็นอยู่ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ นั่นแหละ”

เวลามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมันมหัศจรรย์นะ มหัศจรรย์เพราะอะไร เพราะมันสิ้นกิเลสไง เวลาสิ้นกิเลสไม่มีความดั่งเลสสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีความดั่งเลสสงสัยแล้วพระโมคคัลลานะถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำไม อ้าว! ก็ปัญญามันไม่เท่ากันไง ไม่ได้สงสัยไม่ได้สงสัยในอริยสัจ ในสัจจะในความจริงของตน ไม่ได้สงสัยในบุคคล ๔ คู่ในหัวใจของตน แต่ออกดั่งสัญญา เห็นใหม่ มันมหัศจรรย์ขนาดไหน

คนสร้างบุญสร้างกุศลแล้วถ้าไปเกิดอย่างนั้นหรือ เทวดา อินทร์ พรหม แค่ระดับความโกรธก็ได้ไปเกิดเป็นเทวดา แค่มีศรัทธาความเชื่อก็ไปเกิดเป็นเทวดา เพราะเขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา เขาอบรมบ่มเพาะหัวใจของเขาเป็นสิ่งที่ดีงาม แต่ไอ้เรามันมีแต่กิเลสตัดหาความทะยานอยากไง อกุศลมันเที่ยววิเคราะห์วิจารณ์

เวลา เห็นใหม่ เวลาทำอนันตริยกรรม ทำอนันตริยกรรมๆ ถ้าทำอนันตริยกรรมกรรมมันฝังในหัวใจนั้นมากมายมหาศาล ถ้าอนันตริยกรรม กรรมมันรุนแรง เวลากรรม

มันรุนแรงขึ้นมา สิ่งที่มีมันอยู่ในหัวใจอันนั้นมันครอบงำหัวใจดวงนั้น ถ้ามันครอบงำหัวใจดวงนั้นมันก็เชื่อในความรู้สึกนึกคิดอย่างนั้นไปไง มันไม่เห็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมาในข้อเท็จจริงนั้น มันก็มีความทุกข์ความยากในหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นมันทุกข์มันยากของมันขึ้นมา กิเลสมันครอบงำไป

แต่ถ้าเป็นสักจะเป็นความจริง บุคคล ๔ คู่ ถ้าบุคคล ๔ คู่ขึ้นมา ตั้งแต่ปุณฺณคนหนา ปุณฺณคนหนามันต้องทำความสงบของใจเข้ามาๆ ถ้าใจสงบระงับเข้ามา ถ้ามันทำของมันได้ กัลยาณชน เพราะทำสมาธิได้ มันมีมาตรฐานของมัน

แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันไม่มีสักจะเป็นความจริงอะไรขึ้นมา มันก็เหลวไหลทั้งสิ้น ถ้าเหลวไหลทั้งสิ้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ฤาษีชีไพรก็มีการประพฤติปฏิบัติของเขาอยู่แล้ว อภิญญา การระลึกชาติได้ ๓๐ ชาติ ๔๐ ชาติ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาผู้ที่เขาเป็นนักบวชอยู่แล้ว

แต่ในปัจจุบันนี้เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อว่ามีอดีตชาติ เราไม่เชื่อนะ เราเชื่อแต่ภพชาตินี้เท่านั้น มันเป็นวิทยาศาสตร์ แต่สิ่งใดที่มันรับรู้ไม่ได้โดยญาณของตนรับรู้ไม่ได้ แต่เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เพราะสมัยพุทธกาลวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญนะ การเหาะเหินเดินฟ้าจริงๆ มันก็เป็นของจริง แต่! แต่มันก็มีเจ้าลัทธิต่างๆ เล่นแฉ่แปรธาตุเหมือนกัน คน คนเหมือนกัน มีกิเลสค้นหาความทะยานอยากเหมือนกัน มีความมืดบอดในใจเหมือนกัน แล้วเวลาไม่มีอำนาจวาสนาก็เชื่อแบบนั้นว่ามันเป็นคุณวิเศษ มันเป็นความมหัศจรรย์

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ แล้วไม่เชื่อ ไม่เชื่อเขาจะส่งเสริมขนาดไหนไม่เชื่อทั้งนั้น ไม่เชื่อเพราะอะไร ไม่เชื่อเพราะได้สร้างอำนาจวาสนามาไง เป็นพระโพธิสัตว์ๆ เวลาเกิดที่ลุมพินี “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” เกิดมาเป็นทารกเกิดมาเป็นราชกุมารยังเด็กๆ อยู่ เดินได้ ๗ ก้าว เปล่งวาจาเลยว่า “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” อันนี้มันเป็นการยืนยันถึงอำนาจวาสนาไง มันเป็นการยืนยันว่าได้สร้างบุญกุศลมาเห็นไหม บารมีเต็มไป

ขนาดบารมีเต็ม เวลาออกบวชออกประพฤติปฏิบัติอีก ๖ ปี สมบูรณ์กับกับกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตนขนาดไหน ท่านสมบูรณ์กับกับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก

ในหัวใจของตน เห็นใหม่ อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาครอบคร้วของมารในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ้น หมดสิ้นจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสดวยวิมุตติสุขๆ ไม่มีสิ่งใดให้เป็นข้อสงสัยใดๆ ในหัวใจทั้งสิ้น อนาคตตั้งสญญาจบกระบวนการเลย

นี่พูดถึงความสุขนะ ความสุขตามข้อเท็จจริง เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาเราพูดถึง เห็นใหม่ พูดถึงเวลาแสดงธรรมๆ นี่นิพพาน นิพพานมันคืออะไร นิพพานมันก็เหมือนกับเวลาบนอากาศ เมฆหมอกมันบังมิดมิดไปหมด เวลาเมฆหมอกมันผ่านไป เมฆหมอกมันเคลื่อนไป พระอาทิตย์สว่างไสว ใสกิเลสตัดหาความทะยานอยากก็คือเมฆหมอกใจ มันปิดบังดวงอาทิตย์นั้นไว้ไง นี่มิดจนไม่มีพลังงานไม่มีแสงอะไรถึงโลกนี้ไง เวลาเมฆหมอกมันจางไป โอ! พระอาทิตย์นี้แจ่มใส นั่นเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ อาสวักขยญาณในใจขององค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลาเทศนาว่าการขึ้นมา เห็นใหม่ เปรียบเทียบไง นี่เปรียบเทียบขึ้นมาจากอะไร จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นสัจจะเป็นความจริง ธรรมและวินัยแสดงไว้อย่างนั้นว่าเวลานิพพานๆ มันก็เหมือนเวลาเมฆหมอก เมฆหมอกมันคือกิเลสตัดหาความทะยานอยาก เวลามันเคลื่อนตัวของมันไป เวลาเมฆหมอกมันเคลื่อนไปแล้วพระอาทิตย์แจ่มใส มันแจ่มใสเพราะอะไร มันแจ่มใสเพราะว่าอาสวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ

เวลาเทศนาว่าการมา รัมมจักข ใจ เทวเม ภิกขเว ทาง ๒ ส่วนที่ไม่ควรเสพ ทาง ๒ ส่วนที่ไม่ควรเสพ อตตกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค การทำตนให้ลำบากเปล่า ๖ ปีที่ไปประพฤติปฏิบัติของเขามา เวลาทำทุกรกิริยา เห็นใหม่ พยายามทรมานกิเลสว่าเป็นกิเลสๆ มันไม่มี เวลาอดกลั้น อดอาหารก็ ๔๙ วัน กลั้นลมหายใจจะค้นหา หากิเลส หาไม่เจอ หาไม่มี

ถึงสุดทำแล้ว เราก็ประพฤติปฏิบัติเข้ามาเต็มที่แล้ว เวลาทรมานหัวใจ เห็นใหม่ ที่พวกฤาษีชีไพรที่เขาทำของเขาแล้วนี่ระลึกรดีดชาติได้ ๔๐ ชาติ ๕๐ ชาติ เวลาระลึกได้เป็น ๑๐๐ ชาติ ๑,๐๐๐ ชาติ นั่นมันก็เป็นฤทธิ์เป็นเดชเป็นอภิญญาทั้งสิ้น มันไม่เข้าสู่อริยสัจใดๆ ทั้งสิ้น เวลาไป

ศึกษาค้นคว้ามากับเขาแล้วไง เราศึกษาแล้วมันไม่มีสิ่งใดเป็นสักจะเป็นความจริง การทำทุกร
กิริยาขนาดไหน มันก็ไม่มีสักจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลากิเลส กิเลสมันอยู่ที่หัวใจๆ ใจ

เราจะประพฤติปฏิบัติของเราเอง กำหนดอานาปานสติ ทำความสงบใจเข้ามาๆ เห็นใหม่
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ นันอดีต อนาคตมันก็ใช้ไม่ได้ เวลาถ้ามันจะเป็นปัจจุบัน
มันจะเป็นปัจจุบันอย่างไร เวลาอัสวัคชญาณทำลายอวิชชา นี้ เห็นใหม่ อวิชชาอย่างไร
อวิชชา **เทวมเม ภิกขเว** ทาง ๒ ส่วนที่ไม่ควรเสพ นี้อดีต อนาคต ระลึกชาติ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ก็
ร้อยชาติก็พันชาติ มันก็ระลึกได้ของมัน ถ้ามันมีสัมมาสมาธิ มีกำลังในหัวใจของตนที่จะเป็น
ความจริงได้ แต่ไม่มีอำนาจวาสนาขึ้นมาจนเข้าสู่ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ดำริชอบ
งานชอบ เพียรชอบ

เวลาเข้าสู่มรรคๆ เข้าสู่ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากพุทธะ ปัญญาที่เกิดจาก
หัวใจของตนใจ ภาวนามยปัญญาที่จะมาเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นที่ในหัวใจดวงนี้ใจ ถ้าเกิดขึ้นที่ใน
หัวใจดวงนี้ สิ่งที่ว่าทางสายกลางๆ แล้วกลางอย่างไร แล้วจะเข้าอย่างไรเข้าสู่ทางสายกลางใจ
มันเข้าสู่ทางสายกลางไม่เป็น เข้าสู่ทางสายกลางไม่ได้ ฉะนั้น เวลาเข้าสู่ทางสายกลางได้โดย
สักจะเป็นความจริง โดยธรรมจักรนั้น เวลาเมฆหมอก เวลามันปิดมันบังขึ้นมา นี่ปิดบังดวง
อาทิตย์ ปิดบังหัวใจของตน เพราะดวงอาทิตย์มันก็มี เมฆหมอกมันก็มี

นี่ในปุณฺณคนหนาเกิดมามีเวรมีกรรมในหัวใจทั้งสิ้น มันก็มีเมฆมีหมอก มีกิเลส
ต้นหาความทะยานอยากปกคลุมหัวใจของตน แล้วมันเป็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมา เวลา
ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเป็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมา บุคคล ๔ คู่ อัสวัคชญาณ
ทำลายหัวใจกิเลสต้นหาความทะยานอยากในใจของตน เนี่ยพระอาทิตย์แวววาว เวลา
เป็นสักจะเป็นความจริงในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในหัวใจของครู
บาอาจารย์ของเรา ท่านประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงของท่าน ท่านมีเหตุมีผลของ
ท่าน

แล้วเวลา เห็นใหม่ เวลาครูบาอาจารย์ท่านอบรมบ่มเพาะแหวกจอกแห่นๆ แหวกจอก
แห่นๆ ใจ เวลาคอกแห่นๆ จอกแห่นมันเกิดมาได้อย่างไร

เวลาของเรา เวลาคนมีความสุข คนประสบความสำเร็จในชีวิตมันก็มีสุขไปทั้งสิ้น แล้วความสุขมันมาจากไหน มาจากอำนาจวาสนาของคนทีประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น นี่ความสุขๆ นี่ไง เวลามันเกิดความทุกข์ละ ความทุกข์ความยากขึ้นมา เวลาทำสิ่งใดแล้วมันบีบมันคั้นในหัวใจของตน มีแต่ความทุกข์ความยากทั้งสิ้น มันไม่มีความสุขเลย แล้วความสุขความทุกข์มันเกิดจากไหน มันก็เกิดกับชีวิตของตนนั่นไง

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาครูบาอาจารย์เปรียบเทียบ เห็นใหม่ กิเลสมันเหมือนจอกแห้งๆ เวลามันมีจอกมีแห่นขึ้นมา เห็นใหม่ ถ้าเราฝึกหัดขึ้นมาที่จอกแห้งมันปกคลุมหัวใจเรามากมายมหาศาล เราจะหาสิ่งจะหาความจริงมาจากไหน ถ้าเราเกิดทางโลก ทาน ศีล ภาวนา ใครมีอำนาจวาสนาก็ทำบุญกุศลของตน สร้างคุณงามความดีของตน ถ้าสร้างคุณงามความดีของตน มันก็ประสบความสำเร็จในชีวิต

ชีวิตนี้การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายขึ้นมา ถ้าเรามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราก็พยายามจะหาสิ่งจะหาความจริงในชีวิตนี้ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา สิ่งที่มีคุณค่าคือชีวิตของตนไง ชีวิตของตนถ้าเราใช้ชีวิตแบบฆราวาส เราใช้ชีวิตแบบทางโลก เราก็ต้องแสวงหาหาปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีพ หาสิ่งใดเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต กิเลสค้นหาความทะยานอยากจะมีมากน้อยขนาดไหนมันก็คอยกระตุ้น คอยบังคับบัญชา คอยหลอกใช้ให้เราแสวงหามาเพื่อบำรุงบำเรอมัน แล้วมันก็อ้อยอิ่งให้มีความสุขๆ นี่คนที่มีความวาสนาทางโลกไง

แต่ถ้าเรามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เห็นใหม่ เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในทางโลกเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา **สิ่งที่มีคุณค่าคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ชีวิตนี้เกิดตาย เกิดตาย เกิดตายไม่มีต้นไม่มีปลาย แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ ภัทรกับ ๕ องค์ พระศรีอริยเมตไตรยมาตรัสรู้ข้างหน้า ธรรมะกว่าจะเกิด

กว่าจะเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แต่ละภพ แต่ละชาติ มันมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน ถ้ามีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เราก็สร้างบุญกุศลของเรา ทำคุณงามความดีของเรา ถ้าทำคุณงามความดีของเรา เราอยากจะทำผิดประพฤติกฎปฏิบัติไป แหก

แต่ความเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในใจพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเวลาท่านประพฤติปฏิบัติเป็นขั้น เป็นตอนขึ้นไป เวลาหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เราที่ท่านประพฤติปฏิบัติ เวลาสิ้นกิเลส โลกธาตุนี้ไหลเลย เวลาจะปฏิบัติเป็นสัจจะเป็นความเป็นจริง เป็นพระอรหันต์นะวิมุตติ สุข ทำลายกามภพ รูปภพ อรูปภพ

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงนะ ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามาแล้ว ถ้ามันเห็น กิเลสของมันไง เห็นจอกไหนเง่ แล้วถ้ามันจับของมันได้ไง พอจิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงๆ เขาเห็นกิเลส

แต่คนที่ประพฤติปฏิบัติไม่เป็น มันไม่เห็นตามความเป็นจริงไง มันสมมุติ แหกจอก แหนๆ จอกไหนก็คือจอกไหน น้ำก็คือน้ำ ใช้นี้มันเป็นธรรมาธิษฐาน เป็นธรรมๆ เป็นธรรมของ องค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นธรรมของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เป็นธรรมๆ เพราะใจ ท่านเป็นธรรม ใจท่านเป็นธรรมเพราะท่านมีเหตุมีผลๆ ท่านก็เห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง

ถ้าเห็นนะ ถ้าท่านเปรียบเทียบ กิเลสเป็นจอกเป็นแหน ถ้ากิเลสเป็นจอกเป็นแหนแล้วจะทำลายมันอย่างไร เวลาทำลายแล้ว เวลาสมมุติเจตนา ขณะจิตคือนิโรธ ดับทุกข์ ถ้ามันดับทุกข์ ตั้งแขนขาตๆ คือกิเลสมันขาดไป ถ้าเห็นกิเลสตามความเป็นจริง กิเลสจริงๆ เวลาใช้สติใช้ปัญญาโดยสัจจะโดยความจริง เวลาโดยสัจจะโดยความจริง เวลาสมมุติเจตนา ขณะจิตคือนิโรธ มันดับทุกข์ แล้วมันดับทุกข์ ทุกข์คืออะไร

ทุกข์ ทุกข์คือตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ตัณหาความทะยานอยาก อยากได้อยากดีนะ อยากมีธรรมๆ แต่มันไม่มี อยากไป ไม่อยากมีกิเลส แต่มีกิเลส แล้วภวตัณหา มันอยู่เฉยๆ เฉยๆ นั่นคืออวิชชา เพราะอะไร เพราะมันไม่รู้ ถ้ากิเลสมันเป็นสมมุติ ธรรมะก็เป็นสมมุติ มันเป็นสมมุติ ทั้งนั้น

แล้วสมมุติ เห็นไหม คูสิ คูฤาษีชีไพรที่เขาประพฤติปฏิบัติ เขาเหาะเหินเดินฟ้า เขาระลึกชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ แต่เขารู้อะไร เขายังทำอึดติดกิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุ

โยค ดีกว่าภิกษุ ดีกว่านักบวช ดีกว่านักปฏิบัติในกึ่งกลางพระพุทธ-ศาสนาที่ว่าตนเองฉลาด มีสติ มีปัญญา อีกรวมมากมายมหาศาล เพราะเขายังมีข้อเท็จจริงในใจของเขา

ภพชาติก็ไม่เชื่อ! บุญบาปก็ไม่เชื่อ!

ถ้าเชื่อมั่นจะย้อนกลับมา นี่ไง แล้วเวลาถ้ามันพิจารณาของมันไง แหวกจอกแหนๆ ถ้ามันจับจอกแหนของมันได้แล้วมันพิจารณาของมันได้ ถ้ามันทำลายจอกแหน เห็นไหม เวลาสมมุติเจตพหวนเวลามันขาด เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะอีก ๗ ชาติ มันเกี่ยวพันกัน นี่ผลของวัฏฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ กามภพ รูปภพ อรูปภพนี่ผลของวัฏฏะ สิ่งที่เกิดนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันเป็นสัจจะเป็นความจริงของมันอยู่อย่างนั้น เพียงแต่ว่า เพียงแต่จิตของตน จิตของปุถุชนคนหนาทำบุญกุศลขึ้นมาก็ได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง แล้วเวลาจะประพฤติปฏิบัติไป เวลากิเลสมันขาดๆ กิเลสมันขาดกับปุถุชนคนหนามันไม่มีอะไรแตกต่างกันเลยหรือ

ฤาษีชีไพรที่เขาปฏิบัติไม่เป็น เขาระลึกอดีตชาติได้ อนาคตอีก ๔๐ ชาติได้ แต่เขาก็ทำลายอวิชชา ทำลายจอกแหนในใจของเขาไม่เป็น ทำลายจอกแหนของเขาไม่ได้ ถ้าเขาทำลายจอกแหนของเขาไม่ได้ เขาก็ไม่มีเกี่ยวข้องกับวัฏฏะ

ถ้ามันเกี่ยวพันกับวัฏฏะ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาโลกธาตุนี้ไหวหมดเลย เพราะมันจับสิ้นวัฏฏะที่ภวาสวะ ที่ภพ ที่จิต ถ้าจิตมันมีเหตุมีผลของมัน มีการกระทำของมัน มันเป็นขั้นเป็นตอนของมันขึ้นไป ถ้ามันเป็นขั้นเป็นตอนของมันขึ้นไป มันก็เป็นข้อเท็จจริงไง

แต่คนที่ปฏิบัติไม่เป็นไง “นั่นก็กิเลส นี่ก็กิเลสนะ นั่นก็จอกแหน แหวกจนไม่มีจอกไม่มีแหน” แหวกไปเถอะ แหวกไปจนตาย มันมีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน เพราะมันสมมุติว่าจอกแหนเป็นกิเลสไง จอกแหนๆ ขึ้นมาเขาเอาไว้เป็นอาหารสัตว์ มันก็เป็นจอกเป็นแหนของมันอยู่อย่างนั้น

แต่คนที่เขาเห็นกิเลส เขาเห็นกิเลสเขาเปรียบเทียบไง นี่ธรรมมาธิฐานไง นี่ไง เมฆหมอกๆ ที่มันปิดบังดวงอาทิตย์ แล้วไอ้พวกกิเลสสมมุติ สมมุติว่าเป็นกิเลสไง มันก็ว่าเมฆหมอกนั่นมันเป็นกิเลส เวลาเมฆหมอกมันกระจายตัวไปแล้ว พระอาทิตย์ก็แวววาว มันก็ส่องใส ไปสมมุติว่า

เมฆ เมฆมันเป็นกิเลส ทำฝนเทียมนี้เขารอเมฆนะ เลี้ยงให้มันอ้วนๆ ใช้สารเคมีเลี้ยงให้มันอ้วนๆ แล้วให้สันดาป ให้มันมีน้ำหนัก แล้วให้ตกเป็นเม็ดฝน เขายังทำประโยชน์

มันเป็นธรรมมาธิษฐาน มันเป็นสังขจะเป็นความจริงของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติได้จริง แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติได้จริง องค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก มีใช้พวกกิเลสสมมุติๆ สมมุติว่าธรรมนะ กิเลสสมมุติมันก็ได้ธรรมะสมมุติไป นี่จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าว่าเป็นพระอรหันต์นะ พระพุทธเจ้าบอกให้พระอานนท์บอก “อย่าให้มันเข้ามา ให้เข้าไปเที่ยวป่าช้าก่อน”

เพราะในหมู่บ้านสมัยโบราณเขาจะมีที่ทิ้งศพของหมู่บ้านนั้น เพราะมันมีคนเกิดคนตายอยู่แล้ว แล้วประเพณีของเขา เขาไม่เผาใดๆ ทั้งสิ้น เขาไปทิ้งไว้ ก็ให้พระอรหันต์เข้าไปพิสูจน์ตัวเองก่อน พอไปถึงนี่เห็นความสิ้นไหวของใจนี่จบเลย รู้ด้วยตัวเอง นี่เพราะอะไร เพราะมันสมมุติไป กิเลสสมมุติมันไม่มีข้อเท็จจริง

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีเหตุมีผลมีการกระทำ อาสวัชยญาณ ทำลายอวิชชา เจ้าวัฏจักร ลูกสาวมันกามภพ รูปภพ อรูปภพ ลูกสาวของมัน เห็นไหม นางตัณหา นางอรดี ความโลภ ความโกรธ ความหลง แล้วออกไปมันเป็นลูกของมัน เป็นหลานของมัน หลานของมัน เห็นไหม เวลาประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม สักกายทิฐิ วิภิจฉา สิ้นพตปรามาส ถ้ามันเป็นจริงเป็นจิ่งขึ้นมา แล้วเวลามันขาด นิโรธมันดับไปเลย ขาดไปจากหัวใจ ดั่งแขนขาด

ความรู้ความเห็นนะ เพราะความรู้ความเห็นเพราะมนุษย์ปุถุชนคนหนา ไม่มีต้นไม่มีปลาย การเวียนว่ายของตนไม่มีต้นไม่มีปลายทั้งสิ้น แล้วเวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันก็มีบุญและบาป นี่จิตตคหบดีได้ไปเกิดบนสวรรค์ เทวทัตลงนรกอเวจีเพราะอะไร เพราะทำกรรมของตนไว้ไง เพราะการกระทำกรรมของตนมันก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มันไม่มีต้นไม่มีปลาย จนถ้ามีอำนาจวาสนาขึ้นมาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจะแหวกจอกแหนๆ มันก็ต้องแหวกจอกแหน จนเข้าใจว่าจอกแหนเกิดจากน้ำ

ความทุกข์ความยาก ความลำบากลำบากของเรา กิเลสต้นหาความทะยานอยากบีบคั้นขึ้นมา นั่นคือจอกแหน แล้วมันบีบคั้นใคร เพราะจอกแหนมันเกิดบนน้ำไง แล้วถ้ามันเห็นน้ำ

มันใจในน้ำนั้น น้ำนั้นมีอำนาจวาสนาขึ้นมา น้ำนั้นพลิกแพลงขึ้นมา จะทำลายจอกแหน แล้วทำลายอย่างไร

แล้วเวลามันทำลายแล้ว สมุจเฉตพหวน มันทชาติ นิโรธ เขาวัดกันตรงนั้น ถ้ามันดับทุกข์ แล้วดับทุกข์แล้วนี่อุปุปธรรม พระโสดาบันเกิดอีก ๗ ชาติ สกิทาคามี อีกชาติเดียว เวลาพิจารณาจอกแหนๆ พิจารณาไปแล้ว เห็นใหม่ กามราคะ ปฏิฆะ เวลามันทชาติ มันทังวานกลาง หัวใจ ไม่เกิดแล้วบนกามภพ เวลาจะเกิดก็ไปเกิดบนพรหมไฉ พหุ ๕ ชั้น แล้วพรหม ๕ ชั้นอีก ๘๐,๐๐๐ ปี

ครูบาอาจารย์ท่านถึงบอก “มันเสียเวลา” หลวงตาพระ-มหาบัวท่านไปเสียดอกนั้นนะ เวลาท่านเห็นของท่านแล้ว เวลา เห็นใหม่ โลกนี้ว่างหมด จิตมันมหัศจรรย์ทะลุรุไปรุ่งหมด ธรรมมันเกิดไง สิ่งที่สวยงามนั้นเกิดจากจุดและต่อม เวลาจุดและต่อมแล้ว แล้วเวลาจะเอาจริง เอาจริงขึ้นมา มันก็โรคเสียดอกขึ้นมา แล้วเวลาโรคเสียดอกเขาตายกันหมด ใช้นี้มันก็บีบคั้นเข้ามา “ไม่อยากจะตาย ไม่อยากจะตาย” ถ้าตาย เห็นใหม่ เกิดบนพรหม รู้

ครูบาอาจารย์ที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันมีมาตรฐาน มันมีบุคคล ๔ คู่ มรรค ๔ ผล ๔ มรรค ๔ ผล ๔ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน ไม่ใช่กิเลสสมมุติ ตัวเองสมมุติขึ้นมาแล้วไม่มีสัจจะไม่มีความจริงในหัวใจใดๆ ทั้งสิ้น กิเลสสมมุติ ธรรมก็สมมุติ แล้วธรรมสมมุติมันไม่มีผล ไม่มีสมุจเฉตพหวน สังโยชน์ไม่ได้ขาดออกไป

สังโยชน์ ๑๐ เวลา กามภพ อรูปภพ เห็นใหม่ กามราคะ ปฏิฆะ เวลามันทชาติ ว่างหมดๆ มันว่างอย่างไร แล้วเวลาธรรมมาเตือน เห็นใหม่ สวยงามขนาดไหนมันจะมีใจ มันเกิดจากจุดและต่อม แล้วจุดและต่อมมันคืออะไร ท่านถึงเทศนาว่าการใด “ถ้าหลวงปู่มันอยู่ ผมสำเร็จวันนี้ นั่นเลย เพราะหลวงปู่มันจะชี้ทันทีเลย” แล้วท่านเชื่อมันของท่านไป

เวลาศึกษามาค้นคว้ามา ศึกษาค้นคว้ามาแล้ว ศึกษาจนเป็นมหา เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา “ถ้ามันไม่มีละ” ได้ยินชื่อเสียงกิตติศัพท์ กิตติคุณมาตั้งแต่เด็กๆ ฉะนั้น เวลาจะเอาจริงเอาจริงขึ้นมาก็ต้องหาบุคคลที่มีคุณธรรม บุคคลที่มีสัจจะมีความจริง ถ้าไม่มีสัจจะไม่มีความจริงทำไมสังคมเขายอมรับ ทำไมนักปฏิบัติทั้งสิ้นทำไมยอมรับความเป็นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น นั่น ท่านถึงไปหา “มหา มหามาหาอะไร” “ถ้าจะหานิพพาน นิพพานอยู่ที่ไหน”

นิพพาน เห็นไหม จอกแหน จอกแหนกับน้ำ น้ำเป็นอย่างไร แล้วมันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ตรงไหน อบรมบ่มเพาะเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา ท่านก็ทำของท่านขึ้นมาเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา ได้รับความที่ทำงานเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา นั่นนะเป็นข้อเท็จจริง ในเมื่อข้อเท็จจริง ผู้ชี้กับผู้กระทำ อาจารย์กับศิษย์มันมีเหตุมีผลไง มันมีข้อเท็จจริงไง มันลง หัวใจลงหมด ถ้าหัวใจมันเคารพบูชา มันเป็นธรรมขึ้นมา แค่อสังกกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีสัปปตปราคาสก็จบแล้ว

ใจที่เป็นธรรมจะไม่มีการเนรคุณ ไม่มีการยื้อนคร ไม่มีการแทงข้างหลัง ไม่มี! ธรรมมันเป็นธรรม ใสนี้มันไม่มี

นี่ไง เวลาท่านไปหาหลวงปู่มันไง เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมาจนกามราคะ ปฏิฆะ นี้ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีสัปปตปราคาส สังโยชน์ & ขาดไป พอขาดขึ้นไปนะ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา สังโยชน์อย่างละเอียด เวลามันขาด ว่างหมด ว่างหมดเพราะอะไร ว่างหมดเพราะไม่เกิดกามภพแน่นอนอยู่แล้ว

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิมุตติสุขๆ มันทะลุปรุโปร่งหมด คนเราเกิดมาเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดา แล้วถ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายละ มันไม่มี ถ้ามีขึ้นมาก็มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกมาประพาศปฏิบัติใน นี่เกิด แก่ เจ็บ ตาย เราต้องเกิด แก่ เจ็บ ตายใช่ไหม ใช่! คนเกิดมาต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายทั้งสิ้น ต้องเกิด ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายมันก็เป็นผลของวิภวัญเ

ถ้าอยู่ในโลกนี้ทำบุญทำกุศล ทำบาปอกุศล มันก็เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดา แล้วไม่มีต้นไม่มีปลาย เวียนว่ายตายเกิดในวิภวัญเไม่มีต้นไม่มีปลาย บุญเพนิวาสนุสติญาณ จตุปปาตญาณ ไม่มีต้นไม่มีปลาย อาสวัคชญาณทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จบ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เพราะทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายหัวใจของตน ทำลายจิตเดิมแท้ ทำลายสิ่งที่ว่าสว่างไสว ทำลายทั้งหมด

เวลามันสว่างไสวๆ สว่างไสวนี้ธรรมะมาเตือน คนที่มีบุญมีอำนาจวาสนา ธรรมเกิดๆ ธรรมมาเตือนเลย ใ้สว่างไสว ใ้ที่ว่ามันใช่ๆ นั่นนะ นี่ขนาดว่าทำลายกามภพ อรูปภพแล้วนะ ทำลายกามราคะ ปฏิฆะแล้ว สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีสัปปตปราคาส กามราคะ ปฏิฆะขาด

สะท้อนหมด สะท้อนที่ไหน สะท้อนที่ภวาสวะ สะท้อนที่หัวใจ เวลามันทำลายไป สิ่งที่ทำลาย
แล้วมันสว่างไสว ธรรมะยังมาเตือน เตือนเสร็จแล้ว “ถ้าหลวงปู่มันอยู่ เราจะสำเร็จในวันนั้น”
หลวงปู่มันท่านนิพานไปแล้ว ต้องค้นคว้าเอง แสวงหาเองไป

ฉะนั้น เวลาไป ไปเสียดอกจะสิ้นชีวิต “ไม่อยากจะตาย” รู้หมด คนที่จะประพฤติปฏิบัติถ้า
มีมรรค ๔ ผล ๔ ในหัวใจ มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติปฏิญญา มันไม่ใช่คำรำลือมาจากไหน มันจะ
เป็นกังวานที่กลางหัวใจดวงนั้น ถ้าหัวใจดวงนั้นเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม แล้วเป็น
สัจจะเป็นความจริง “ไม่อยากจะตาย” แล้วพยายามศึกษาค้นคว้าของตนเอาเป็นความจริง เวลา
มันมีมรรคขึ้นมามันท่ามกลางหัวใจ มันทำลายรูปราคะ อรูปราคะ มานะ อหังการจะ อวิชชา จบ
ถ้าจบแล้ว จบแล้วกราบหลวงปู่มัน กราบแล้วกราบเล่าๆ กราบแล้วกราบเล่า เพราะความ
มาตรฐานอันเดียวกัน ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของตน มันไม่ใช่กิเลสสมมุติไป

มันสมมุติเอานะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมฆหมอกมันบังดวง
อาทิตย์ พอเมฆหมอกมันผ่านไปแล้ว เมฆหมอกมันเป็นกิเลส แหวกจอกแหงๆ จอกแหงเป็น
กิเลส แหวกแล้วมันรู้เอง มันเห็นเอง มันเอามาจากไหน มันสมมุติไป กิเลสสมมุติไม่ใช่กิเลสตาม
ความเป็นจริง ถ้ากิเลสตัวจริงๆ เห็นไหม มันก็ได้ผลตามความเป็นจริงขึ้นมา ถ้ากิเลสสมมุติก็
สมมุติว่ากิเลส เพราะอะไร เพราะคนอ่อนด้อย คนอ่อนด้อยคนไม่มีวิชา

แต่! เทวทัตเกิดร่วมสหชาติกับองค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า เกิดเป็นญาติเป็นพี่เป็น
น้องกันแท้ๆ เวลาด้วยเวรด้วยกรรมของสัตว์ เวลาจะยึดจะครอง จะมีอำนาจ จะปกครองสงฆ์
เทวทัต แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา คือพระอรหันต์
คือพระอรหันต์ ๑ คือมีสติมีปัญญา ๑ กับปุถุชนมันแตกต่างกัน ปุถุชนได้ฉานโลกก็เปลี่ยนแปลง
เป็นอันนั้นได้

ในสมัยพุทธกาลแม้แต่ฤๅษีชีไพรเขาก็ทำของเขาได้ เทวทัตก็ทำได้ แต่มันไม่เข้าสู่มรรค
ถ้ามันไม่เข้าสู่มรรค มันไม่มีวิชา แล้วไม่เข้าสู่มรรคแล้วออกนอกกลุ่มออกทางไปหมดเลย ออก
นอกกลุ่มออกทางเพราะอยากปกครองสงฆ์ อยากมีอำนาจ แล้วอยากปกครองสงฆ์ อำนาจมันคือ
อะไร พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะควรมีอำนาจใหม่ นั่นอำนาจโดยธรรมด้วย แต่องค์สมเด็จพระ
พระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าไป อำนาจมันก็แค่อายุขัย เวลาตายไปแล้วอำนาจจะฝากไว้กับใคร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ให้ใครปกครองทั้งสิ้น ให้สงฆ์ที่มีคุณธรรม ให้สงฆ์ที่เป็นสงฆ์ให้ปกครองคุ้มครองดูแล” แล้วเวลาถึงกลางพระพุทธานุศาสน์ ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง หนหนึ่งเพราะว่าหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมาประพฤติปฏิบัติของท่าน เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านก็มีอำนาจวาสนาของท่าน เวลาท่านขนาดมีอำนาจวาสนาขนาดไหน เวลาจะออกปฏิบัติยังจะต้องให้คนยืนยันเลย เวลาคนยืนยันขึ้นไปแล้ว เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว มันเป็นอย่างที่ท่านว่าไว้ทั้งสิ้น

เวลาประพฤติปฏิบัติไปนะ เวลาจิตมันเสื่อม เวลาจิตมันเสื่อมแล้วมันจะแก้อย่างไร นี่ท่านบอกว่าจิตมันเสื่อมใช่ไหม จิตมันเสื่อมมันก็เหมือนกับเด็กน้อยๆ เหมือนกับเด็กน้อยๆ จิตปุถุชนคนหนาเหมือนเด็กน้อยช่วยตัวเองไม่เป็น ช่วยตัวเองไม่ได้ เด็กน้อยมันต้องกินอาหารของมัน ก็กำหนดพุทโธๆ ไว้ นั่นคืออาหารของมัน ถ้ามันหิวมันกระหายเดี๋ยวมันกลับมากินของมันเอง

ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เราก็กำหนดพุทโธของเราไว้ เราใช้อานาปานสติของเราไว้ เราไม่ไปกับมัน มันจะไปเที่ยวเล่นขนาดไหน มันจะไปไหนเรื่องของมัน ไม่ไปกับมัน มันไปไหน ไปอะไร เพราะสงออกใจ จิตมันส่งมันออก จิตมันคิดไปร้อยแปดพันเก้า แล้วตัวมันเองก็ไม่วู้ นี่ถ้าจอกแหนๆ มันก็ไปเล่นบนจอกบนแหนนั้น ครีกรึ้นอยู่บนนั้น ใต้น้ำมันก็อยู่ใต้จอกแหนนั้นแหละ

เวลาพุทโธๆ ไป เวลามันหิวกระหายมันกลับมาเอง เห็นไหม มันก็เป็นสัมมาสมาธิ มันก็สุขสงบของมัน ยกขึ้นสูวิปัสสนาได้ไหม แล้วถ้าไม่ได้ ไม่ได้ เอาจริงเอาจัง เวลามันเห็นเวทนาไป ถ้ามันเห็นเวทนามันจับต้องเวทนา มันก็พิจารณาเวทนาของมันไปไง เวลามันผ่านขั้นตอนของมัน เวลาขึ้นไปรายงานผล “เอ้อ! มันต้องอย่างนี้สิ มันต้องอย่างนี้สิ” เห็นไหม อีก ๗ ชาติ

ถ้ามันเป็นธรรมนะ ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย จะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิดอย่างไร คนเราจะเกิดชาติเดียวใช่ไหม คนเราจะเกิดซ้ำเกิดซากเป็นอย่างนี้หรือ เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นอินทร์ เป็นพรหมก็ได้ เกิดเป็นสัตว์นรกอเวจีก็ได้ แล้วผลของวิภูฏะมันไม่มีใช่ไหม ถ้าเป็นมนุษย์ก็มีมนุษย์เทโว มนุสสติ-รัจฉานโน จะเป็นเทวดาก็มนุษย์นี่ไง ใต้นี้สมมุติเทพ ใต้อเวลาสมมุติ เขาสมมุติว่าคนที่ดีงาม คนที่ประเสริฐนะ เขาให้สมมุติเทพเลย

เวลาคนที่มันเลวมันทรามขึ้นมา มนุษย์สัตว์เดรัจฉานเลย ก็มนุษย์มันเป็น แล้วสัตว์เดรัจฉานมีไหม เวลาสัตว์เดรัจฉานมันก็อำนาจของสัตว์ สัตว์เดรัจฉานนิสัยดีก็มี นิสัยชั่วก็มี เวลาไปเกิดเทวดา อินทร์ พรหม ไม่มีเพราะอะไร เพราะมันไม่เข้าถึงกามภพ รูปภพ อรูปภพ มันไม่เข้าสู่ธรรมไง ถ้าเข้าสู่ธรรม ๗ ชาติทำไมจะไม่รู้ แค่อโศกมัน จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาองค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการขึ้นมา เทวดา อินทร์ พรหม มาฟังเทศน์สำเร็จเป็นแสนเป็นล้าน นั่นคือใคร ไม่มี! ไม่มีเพราะอะไร ไม่มีเพราะมันสมมุติเอาไป

สมมุตินี่คือโลก สมมุติบัญญัติ สมมุติคือเรื่องทางวิทยาศาสตร์เรื่องทางโลก มันพิสูจน์เรื่องจิตวิญญาณไม่ได้ แล้วมันพิสูจน์เรื่องจิตวิญญาณไม่ได้ แล้วพิสูจน์อย่างไร? แล้วเวลาพุทธศาสตร์ เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” ทำไมยืนยันล่ะ แล้วเทศนาว่าการบัญญัติคือเป็นโศกมันทั้งหมด เทศน์อนัตตลักขณสูตรเป็นพระอรหันต์หมดเลย แล้วเป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไร

ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงในหัวใจไป แล้วถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วมันมีอะไรสงสัยบ้าง นี่ กามภพ รูปภพ มีอะไรสงสัย เทวดา อินทร์ พรหมนี่ไม่มี แล้วนรกอเวจีมีหรือเปล่า ถ้ามีหรือไม่มี เทวทัตตกนรกอเวจีนั่นนะ เวลาอนันตริยกรรมเป็นอย่างไร เวลากรรมหนักกรรมเบาเป็นอย่างไร นี่มันรู้มันเห็นหมดละ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นมันจะมีคุณธรรมได้อย่างไร

มีคุณธรรมแล้วยังเข้าถึงหลักการในพระพุทธศาสนาไป พุทธศาสตร์ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาเนะ ถ้ามันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมามันเห็นตามข้อเท็จจริง ไม่ใช่ให้กิเลสมันครอบงำ นี่กิเลสแล้วนะ กิเลสจริงๆ มันมีอยู่กับสิ่งที่มีชีวิต สิ่งที่มีชีวิต จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีคุณค่ามาก แล้วเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานต่างๆ มันก็มีเวรมีกรรมของมัน

เราเกิดเป็นมนุษย์ไป เราเกิดเป็นมนุษย์ เราก็มีวิชา อวิชาคือความไม่รู้ ไม่รู้ในอะไร ไม่รู้ในตัวตนของตอนนี้แหละ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากมาย มหาศาลขนาดไหน นั่นนะวิทยาศาสตร์ เพราะทางวิชาการทางศึกษาทฤษฎี ทฤษฎีแล้วก็วิเคราะห์หิววิจัยขึ้นมา มันก็เลยเป็นสมมุติหมดเลย เพราะการวิเคราะห์หิววิจัยก็เหมือนเปรียบเทียบไป

นี่ไง ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปรียบถาว่านิพพานมันคืออะไรง นิพพานเห็นใหม่ มันก็เหมือนกับก้อนเมฆ เวลามันเคลื่อนตัวไป พระอาทิตย์ก็สว่างไสว ก็เลยก้อนเมฆเป็นกิเลสหรือ ก้อนเมฆก็ธรรมชาติของมันไง แล้วกิเลสในใจตนเห็นหรือเปล่าละ แล้วเวลาเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงเห็นอย่างไร เห็นเป็นหรือเปล่า จิตเห็นอาการของจิต เวลามันเป็นสักจะเป็นความจริงขึ้นมา

แหวกจอกแหนๆ จอกแหนอยู่ไหน ก็ไปสมมุติว่าจอกแหนเป็นกิเลสอีก จอกแหนก็เป็นจอกแหน จอกแหนมันเป็นกิเลสได้อย่างไร จอกแหนมันเป็นพืช กิเลสมันอยู่ที่ใจ แล้วเปรียบเทียบกับอย่างไร นี่ไง ไปสมมุติมันว่าเป็นกิเลสไง แล้วกิเลสจริงๆ ดันไม่รู้ กิเลสจริงๆ กิเลสตัวจริงๆ กิเลสตัวเป็นๆ กิเลสที่มันครอบงำหัวใจไม่รู้ไม่เห็นมันอีก

แล้วยังอวดรู้ละ อวดรู้ “วางไว้หมดเลย มันวางหมดแล้ว ถ้าวางหมดมันก็เป็นธรรม เพราะธรรมมันมีอยู่โดยดั้งเดิม” ธรรมที่ไหนมันมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมมีอยู่โดยดั้งเดิมก็เป็นธรรมชาติ แล้วกิเลสเป็นธรรมชาติใหม่? แล้วจิตที่เวียนว่ายตายเกิดเป็นธรรมชาติใหม่? ถ้าเป็นธรรมชาติทำไมคนเกิดมาแล้วสูงๆ ต่ำๆ ละ ทำไมเกิดไม่เท่ากัน เกิดมามันก็มีเวรมีกรรมไง

ถ้ามันเป็นจริงๆ ถ้ามันเป็นจริง ถ้ามีอำนาจวาสนามันได้คิด มันคิดของมัน ถ้ามันคิดของมัน เราศึกษาค้นคว้าขึ้นมาให้มันมีสักจะมีความจริง ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน ใจสงบระงับแล้วใหม่ ทำสมาธิเป็นหรือเปล่า ถ้าทำสมาธิไม่เป็น แหวกจอกแหนๆ ก็ไม่เห็นน้ำง ยืนยันว่าการแหวกจอกแหนมันแหวกจอกแหน ถ้าแหวกเป็นมันจะเห็นน้ำ เพราะมันต้องมีน้ำแน่นอนอยู่แล้ว

นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆ ก็ใช้ความทุกข์ความยากในหัวใจมันคือจอกแหน ใช้ความลึกลับสงสัยขึ้นมา ใช้ความรำคาญ ใช้ความที่ทำอะไรแล้วไม่สมประโยชน์มันคือจอกแหนที่มันปกคลุมหัวใจนี้ไว้ แล้วเราฝึกหัดของเราๆ มันก็ต้องให้เห็นจอกแหนเห็นน้ำตามความเป็นจริง ถ้าเห็นน้ำตามความเป็นจริงตั้งตัวได้หรือไม่ สมาธิเวลามันสงบระงับขึ้นมาแล้วเป็นอย่างไร แล้วเวลามันเสื่อมมันคลายไปละ สมาธิจะอยู่กับคนที่ประพฤติกปฏิบัติไปตลอดหรือ มันเป็นไปไม่ได้หรอก

สมาธิเกิดจากจิตไม่ใช่จิต สมาธิก็เป็นอาการหนึ่งที่เราฝึกหัดให้มันเกิดขึ้นในหัวใจของตน แล้วถ้ามันเกิดขึ้นในหัวใจของตนมันมีความสุข เพราะเราแหวกจอกแหนออกได้ น้ำมันใสสะอาด น้ำมันเป็นข้อเท็จจริงของมันอยู่แล้ว คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ แต่หาหัวใจของตนไม่เจอ ทั้งๆ ที่มันก็มีอยู่ แล้วมันก็แสดงตนของมันออกมาตลอดเวลา เพราะมันมีความรู้สึกๆ มันมีความโง่เขลาเบาปัญญา มันเป็นขี้ข้าของกิเลส ให้กิเลสมันเหยียบย่ำ มันมีความรู้สึกอยู่แต่ไม่รู้จักมัน

ครูบาอาจารย์ของเราท่านอบรมบ่มเพาะ ท่านสั่งสอนไว้ ถ้ามีอำนาจวาสนานะ มีอำนาจวาสนาให้ฝึกหัดปฏิบัติ แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติ ถ้าคนที่มีวาสนา ถ้ามันเชื่อมั่นแล้ว มันลง มันลงครูบาอาจารย์ ถ้ามันไม่ลงแสดงว่าไม่มีนิสัยต่อกัน

เวลาพระบวชใหม่ เวลาถูกต้องไปเที่ยวไป ถ้าเห็นพระที่อาวุโสกว่าเราต้องขอนิสัย เพราะอะไร เพราะพระบวชใหม่ไม่พินิสัย ๕ พรรษา ถ้าไปอยู่ที่ไหนไม่ขอนิสัย มันจะไม่ได้นิสัยไป อยู่คนเดียวไม่ได้ เวลาไปแล้วก็ยังเห็นว่านิสัยไม่เข้ากัน ให้เก็บของหนีไปซะ การขอนิสัย ถ้ามันยังให้ดูแล ให้ดูว่าเข้ากันได้หรือเข้ากันไม่ได้ นี่พูดถึงว่าเวลาพระบวชใหม่ ฉะนั้น เวลาถ้ามันลงครูบาอาจารย์ เห็นใหม่ มันถึงขอนิสัย แล้วขอนิสัยแล้ว ขอนิสัยเพื่อให้คอยชี้แนะ คอยบอก คอยคุ้มครองดูแล ถ้าดูแลก็มาเพื่อที่จะประพฤติปฏิบัติไว้

เวลาปฏิบัติ เห็นใหม่ พระพุทธศาสนาฯ แก่นของพระพุทธศาสนา คือ อริยสัจ ทุกข์ เหตุที่เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิถีดับทุกข์ แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ จิตของเรา เห็นใหม่ ถ้ามันเห็นสัจจะเห็นความเป็นจริง เห็นเป็นก้อนเมฆ เมฆหมอกที่มันปิดบังหัวใจ ถ้ามันเคลื่อนไป เคลื่อนไปอย่างไร แล้วเห็น เห็นอย่างไร เวลาถ้ามันเห็นตามความเป็นจริง เห็นกิเลสจริงๆ เวลามันเห็นกิเลสจริงตามความเป็นจริงชนลูกชนพองเลย

ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญาฯ ไป ฝึกหัดใช้ปัญญาไป เวลาโดยทั่วไป เห็นใหม่ กึ่งกลางพระพุทธศาสนา หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นคนเทศนาว่าการเองว่า “ปัญญาอบรมสมาธิฯ” แต่โดยปัจจุบันนี้เวลาการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาเขาใช้ปัญญาของเขา เขาว่านั้นคือปัญญาในพระพุทธศาสนา นั่นคือโลกีย์ปัญญา ปัญญาของโลกๆ ปัญญาทางวิทยาศาสตร์ เพราะศึกษา

ธรรมะขององค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ววิเคราะห์วิจัยธรรมะขององค์-สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าวาสนาของคน ปัญญาชนๆ ให้พุทธๆ มันจำเจ ทำแล้วมันไม่ได้ผลของมันไง พุทธจิต
จิตที่มีสติมีปัญญาเขาก็ตรีกในธรรมๆ ตรีกในธรรมคือใช้ปัญญาใคร่ครวญธรรมะขององค์-
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรีกในธรรมไม่ให้จิตมันออกไปสู่กำลังของกิเลสที่มันชักจูงไป ตรีก
ในธรรมๆ เพราะธรรมะนั้นมีเหตุมีผลของมันอยู่แล้ว **ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา** แล้วกิเลสมันกลัว มันก็กลัวเหตุกลัวผล กลัวข้อเท็จจริง
นี่ไง

ถ้ากลัวข้อเท็จจริง เราใช้สติใช้ปัญญาใคร่ครวญไป มันเป็นการทำให้ใจสงบได้ เวลาใจ
สงบได้เพราะมันบังคับให้ใจอยู่ในเหตุในผล คือจัดการกระบวนความคิดของตนให้เข้าสู่สัจจะ
เข้าสู่ความจริง เข้าตามระบบแล้วมันมีเหตุมีผลมันก็หยุดได้ พอหยุดได้นั้นปัญญาอบรมสมาธิ นี้
เขาเรียกไถ่ภัยปัญญา ใ้อ์ที่วิเคราะห์วิจัยหลับตาลืมตาอยู่นะ ถ้าเป็นข้อเท็จจริงนั้นละปัญญา
แล้วมันหยุดแล้วไง กิเลสสมมุติไง มันก็สมมุติใ้อ์นุ่อย่างนั้น สมมุติเป็นอย่างนี้ สมมุติตลอดเลย
ธรรมะก็สมมุติ เพราะมันไม่สะเทือนวิญญูะ

โสดาบันอีก ๗ ชาติ สกิทาคามี อนาคามี อนาคามี ไม่เกิดกามภพแล้ว สิ้นกิเลส ลาวิญญูะ
ลาวิญญูะจากภวาสวะ จากใจของตน ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุพเพนิ-วาसानุ
สติญาณไม่มีต้นไม่มีปลาย ถ้าไม่ได้สำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุญญาธิการ
มากมาย จตุปปาตญาณยังไปต่อ แล้วจิตใจของสัตว์โลกเหมือนกันหมด

**อาสวัคชญาณทำลายอวิชชา ทำลายเจ้าวิญญูะในใจขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย หมดสิทธิ ไม่มีการเกิดอีกแล้ว ไม่มีการ
เคลื่อนไหวไปไหนอีกแล้ว แล้วปัจจุบัน อนาคตังสญาณ สอง ๓ โลกธาตุ ไม่มีสิ่งใด
ปิดบังได้เลย นั่นถึงเป็นความจริง แล้วไม่เกี่ยวกับวิญญูะ ไม่เกี่ยวกับอะไรเลย**

นี่ไง กิเลสสมมุติไง วิเคราะห์วิจัย ใ้อ์ไฮ! มันมีปัญญามาก

มันเป็นวิทยาศาสตร์ มันเป็นโลกิยะ มันเป็นเรื่องโลกๆ เรื่องโลกๆ โดยการวิเคราะห์วิจัย เรื่องโลกๆ แล้วเป็นธรรมก็ธรรมสมมุติ สมมุติขึ้นมามันเลยไม่สะท้อนกิเลส ไม่สะท้อนหัวใจ เพราะทำสมาธิไม่เป็นไง เพราะหลับตาลืมตาอยู่นั่นไง วิเคราะห์วิจัยอยู่นั่นไง ไม่เป็น กิเลสสมมุติ ไง สมมุติว่าเป็นกิเลส ตั้งขึ้นมาเลย ใช้นั่นเป็นกิเลส แต่ไม่รู้จักกิเลส “กิเลสเป็นนามธรรมจะรู้จัก มันได้อย่างไร” เพราะกิเลสเป็นนามธรรมไง จิตนี้ก็เป็นนามธรรมไง

จิตตภาวนาทำความสงบของใจเป็น แหวกจอกแหนเห็นน้ำเป็น น้ำคือจิต จอกแหนคือ กิเลส ถ้าไม่ได้ทำลายกิเลส ไม่ได้มีบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ถ้า ไม่มีมรรค ๔ ผล ๔ นิพพานมันมาจากไหน ธรรมะสมมุติเพราะกิเลสสมมุติ ไปสมมุติกิเลสกัน ขึ้นมา พอสมมุติกิเลสขึ้นมา มันไม่ได้ชำระล้างกิเลส มันก็เลยเป็นแค่จริตนิสัย มันเป็นแค่สันดาน เดิมของตน แล้วสันดานเดิมอย่างไรก็อยู่อย่างนั้น

แต่เวลามันสะท้อนกิเลสนะ ตั้งแขนขาด เวลาชำระล้างกิเลสแต่ละขั้นแต่ละ ตอน โลกธาตุนี้ไหวหมด องค์สมเด็จพระ-สัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด โลกธาตุหวั่นไหว องค์ สมเด็จพระสัมมาสัม-พุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม โลกธาตุหวั่นไหว องค์สมเด็จพระสัมมาสัม-พุทธเจ้าปลงอายุสังขาร โลกธาตุหวั่นไหว องค์สมเด็จพระสัมมา-สัมพุทธเจ้า ปรีนิพพาน โลกนี้แทบปิดเลย ดวงตาของโลกดับแล้ว

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่ ใครจะมีเหตุการณ์อย่างใดจะไปทูลถาม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้น เขาเชื่อมั่น เขามั่นคงของเขา เพราะอะไร เพราะสายบุญ สายกรรมไง เทวทัตอยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยซิดติดตัวไม่เชื่อ ไม่เชื่อแล้วยังปฏิบัติอีกต่างหากเพราะไม่ ลงใจ คำว่า “ไม่ลง” คือมันคึดมันค้ำัน สันดานมันเข้ากันไม่ได้ ความเข้ากันไม่ได้ อวิชชาปิดหูปิด ตาใจ

แต่ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริง เวลาเป็นข้อเท็จจริง เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่าน อบรมบ่มเพาะใจ ถ้ามันมืดที่ไหนก็เปิดไฟมันก็สว่างไง ถ้ามันมืดที่ไหน เปิดมันก็สว่าง

ฉะนั้น ถ้าเราได้วางหมดแล้วมันก็เป็นธรรมะไง ไปเปิดที่ไหน เปิดสมัยไหน เปิดสมัย ปัจจุบันนี้ก็เปิดไฟปิดไฟไซ้ไหม แล้วถ้าเปิดสมัยพุทธกาลละ มันมีไฟให้เปิดไหม มันต้องจุดไฟ

แล้วจุดไฟมันมียิงแก๊สยิงสะเก็ดไฟติดไหม ไม่มีหรือก บันครับ บัน ไม้สี่สี่ง มันจะจุดที่ไหน ที่ไหน ถ้าเปิดไฟมันก็สว่างง มันก็ชัดเจอง เห็นแจ่มแจ้งง ละกิเลสง ถ้ามันมีดมันบอดก็คือกิเลสง

ตอนนี้กลางคืนกิเลสหมดเลย พุ่งนี้เข้าสว่างไสว มันสมมุติ ถ้ามันมีกิเลสจริงๆ กิเลสอย่างไร ถ้าเปิดไฟๆ ตอนนี้พลังงานไม่มี เปิดไฟเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเกิดจากอะไร ถ่านหิน แก๊ส พลังงานแดดหรือ แล้วถ้าเกิดว่าไม่มีตั้งค์จ่ายค่าไฟ เขาตัดมิเตอร์ เปิดที่ไหนละ เปิดตรงไหน สมมุติง สมมุติว่ากิเลสง กิเลสสมมุติง

แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมชาติพื้นฐาน เป็นบุคลาธิษฐาน เวลาบุคลาธิษฐานขึ้นไปเพราะหัวใจที่เป็นจริงขึ้นแล้ว ถ้าเป็นบุคลาธิษฐาน มันทำของมันมีขึ้นมี ตอนของมัน ถ้าจะปิดไฟเปิดไฟขึ้นมามันก็ต้องจ่ายตั้งค์ สิ้นเดือนบิลมาแล้ว ๒ เดือนตัด ตัดแล้ว ก็ไปเปิด เปิดเลย เปิดตลอด นี่มันเป็นธรรมชาติพื้นฐานนะ แล้วสาธุ! มันเป็นข้อเท็จจริง

เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านก็บอก ท่านบอกว่าถ้ามันเป็นความจริงง ถ้ามันมีความจริงในหัวใจมันก็เป็นความจริงอย่างนั้นจริงๆ แล้วถ้าอย่างนั้นจริงๆ เพราะอะไร เพราะเวลามันมีดบอดนะ เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านพูดบ่อยมาก “ที่ไหนมีดก็เปิดไฟ มันก็สว่างง” สว่างไปหาหลวงปู่มันง “มหา มาหาอะไร ถ้าหา นิพพาน นิพพานอยู่ไหน” ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ๙ ปีเกือบเป็นเกือบตาย บุคคล ๔ คู่มัน ต้องมีของมัน

คู่ที่ ๑ ง เห็นไหม ขึ้นไปรายงานท่าน “อ้อ! มันต้องเป็นอย่างนี้สิ” อย่างนี้สิคือ สัตว์อาชาไนย สัตว์อาชาไนยมันต้องประพฤติปฏิบัติ มันต้องมีเหตุมีผลของมันสิ แล้ว สัตว์อาชาไนยที่มันทำของมันได้ขึ้นมาแล้ว ถ้ามันพาดกระแสนแล้วมันต้องถึงที่สุดแห่ง ทุกข์แน่นอน มันต้องเป็นอย่างนี้สิ คู่ที่ ๑ นี้ง เวลาคู่ที่ ๒ เวลาคู่ที่ ๒ เห็นไหม เวลา พิจารณากาย กายแยกออกหมดเลย คู่ที่ ๓ เห็นไหม เวลาถึงออกมาสู่ภะนั้นนะ เวลา คู่ที่ ๔ ง จุดและต่อมนั้นนะ ท่านถึงบอกเปิดไฟดับไฟของท่านง ที่ไหนมันมีดก็เปิดให้ มันสว่างสิ เปิดเกือบตาย ๙ ปี

ไอ้กิเลสสมมุติ “เปิดไฟก็สว่าง เราวางหมดแล้ว เราวางหมดแล้วมันก็เป็นธรรม เลย เราไม่ต้องขวนไม่ต้องขวย ไม่ต้องดินไม่ต้องรน” ฮ้า! เพราะอะไร เพราะคำพูดมัน ฟ้อง มันฟ้องถึงประสพการณ์ ฟ้องถึงการกระทำของตน

แต่ถ้ามันเป็นจริงเป็นจริงขึ้นมา คู่ที่ ๑ ก็เกือบตาย จิตสงบแล้วเห็นสติปัญญา ๔ ตามความเป็นจริง เห็นกาย เวทนา จิต ธรรมตามเป็นจริง ถ้าเห็นมันก็เห็นกิเลส เวลาเห็นกิเลสยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิปัสสนาขึ้นมาถ้ามีกำลังขึ้นมา สัมมาสมาธิเป็นพื้นฐานขึ้นมา จักรมันจะหมุนแล้ว ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ งานชอบ งานโดยภาวนามยปัญญา ไม่ใช่จำใครมา ไม่ได้ไต่ๆ ทั้งสิ้น กำลังจะพิสูจน์กันในหัวใจของตนนี่ละ

จิตตภาวนากำลังประหัดประหารกันระหว่างกองทัพกิเลสกับกองทัพธรรม กองทัพธรรม คือศีล คือสมาธิ คือปัญญา คือการฝึกหัด คือการอบรม คือการบ่มเพาะ คือการกระทำขึ้นมาให้เป็นสัจธรรม ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิมมันมีอยู่ที่ไหน ถ้ามันมีอยู่ สัมมาสมาธิก็ต้องมีอยู่สิ ถ้ามันมีอยู่ปัญญาเราต้องฉลาดสิ ใฝ่อย่างกับหมาตาย เพราะมันภาวนาไม่เป็น

เวลาภาวนาเป็น คนภาวนาเป็น เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวา ต้องสร้างสมบุญญาธิการมากกว่าพระอรหันต์โดยปกติ สาวก สาวกเขาสร้างของเขามา เขาถึงมีเหตุมีผล เขาถึงฟังธรรมแล้วเข้าใจ ฟังธรรมแล้วมันมีสัจจะ มีความจริง มีการกระทำ ให้มันเป็นข้อเท็จจริง

ไม่ใช่ว่ากิเลสสมมุติ ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของครูบาอาจารย์ แล้วมาประดับเป็นปัญญาตนหมดเลย “มีดก็เปิดไฟมันก็สว่างใจ เราวางหมดแล้ว” ช้อโกง! ไม่มีสัจจะ ความจริงขึ้นมาในใจของตนแล้วยังไปล่อลวงคนอื่นให้ทำแบบนั้นอีก

แต่เวลาหลงปุ่เสาร์ หลงปุ่มัน ครูบาอาจารย์ท่านให้ทำความเป็นจริง ทำความเป็นจริงเท่าที่วาสนาของตน ถ้ามีวาสนาขึ้นมาฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นความเป็นจริงขึ้นมา ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน แหวกจอกแหนให้เห็นมีน้ำกลับมาก่อน ให้เห็นจอกแหน ให้เห็นน้ำ จอกแหนไม่ใช่ น้ำ ไม่ใช่จอกแหน แต่จอกแหนเพราะเกิดบนน้ำนั้น ถ้าเกิดบนน้ำนั้นมันก็ปกคลุมหัวใจ มันทุกขมันยากขึ้นมา เห็นไหม แหวกจอกแหนๆ ก็แหวกจอกแหนออกไปก่อน น้ำมันก็จะเอาใช้น้ำนั้นเพื่อประโยชน์เพื่อดำรงชีวิต แล้วถ้าเป็นไปได้ถ้ามันมีกำลังของมันได้ มันต้องผลักดันจอกแหนขึ้นมาให้ทำลายมันให้สิ้นซากไป

ถ้าการสิ้นซากไป เห็นใหม่ ถ้าถึงที่สุด เห็นใหม่ ถ้าพิจารณา สมุจเฉทปหาน อีก ๗ ชาติ มันเกี่ยวพันกับวัฏฏะ เพราะ... เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ไม่มีเว้นวรรคๆ จะเกิดเป็น สิ่งใดเท่านั้น เพราะปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิวิญญาณ มันขับเคลื่อนไปโดยอวิชชา ขับเคลื่อนไปโดย พลังของบุญและบาป แล้วถ้ามีอำนาจวาสนามีบุญมากสร้างสมบุญญาธิการมา มาเกิดเป็น เจ้าชายสิทธัตถะเพราะบารมีเต็ม

แต่ถ้าเป็นสังขจะเป็นความจริงต้องมีความหมั่นเพียร ความเพียรชอบ มีความเพียร มีความวิริยะ มีความอุตสาหะ มีสัมมาสมาธิเข้าสู่จิตของตน สัมมาสมาธิเกิดจากจิตไม่ใช่จิต แต่ อยู่กับจิต ไม่มีอยู่กับอะไรทั้งสิ้น อยู่กับความรู้สึก ความรู้สึกที่ฟังชาน ความรู้สึกที่ทุกขที่อยาก ถ้า ความรู้สึกนั้นจัดระเบียบของมัน สมดุลของมัน เห็นใหม่ มันจะเป็นสัมมาสมาธิ เป็นพื้นฐาน เป็นภาวสภาวะ เป็นธรรมที่ทำให้เกิดภาวนามยปัญญา เวลาปัญญามันเกิดขึ้น มันเกิดขึ้นบนจิตดวง นั้นไง เวลาภาวนามยปัญญามันเกิดขึ้น เวลาจักรมันเคลื่อนไป มันจะเคลื่อนไปบดบีบไฟไ้กิเลส กิเลสตัดทอนความทะยานอยาก นั่นนะกิเลสตัวจริงๆ ไ้ เวลามันบีบบีบไฟมนุษย์ มนุษย์เกือบ เป็นเกือบตายไม่รู้จักสิ่งใดเลย

แต่ปุณฺณ กัลยาณชน โสดาปัตติมรรคเป็นอริยบุคคล บุคคลที่มีอำนาจวาสนา บุคคลที่มี สังขจะเป็นความจริง เวลาจักรมันเคลื่อน ภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น เกิดขึ้นจากจิตเพราะ จิตตภาวนา ไม่ใช่หลับตาลืมตา ไม่ใช่ความรู้สึกนึกคิด ไม่ใช่วิเคราะห์วิจย ไม่ใช่กิเลสสมมุติ สมมุติเป็นตัวเป็นตน โอ้ย! สมมุติขึ้นมาเป็นชัดเป็นเจน โอ้ว! มหัตศรรย ธรรมสมมุติ ไม่มีอะไร เป็นจริงเลย

ถ้าจริงเกี่ยวกับวัฏฏะ วัฏฏะนี้เป็นของจริง เพราะ เห็นใหม่ บุญเพนิวาसानุสติญาณ จตุปปาตญาณไม่มีต้นไม่มีปลาย อาสวกขยญาณทำลายอวิชชา ทำลายครอบครัวของมาร “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจเราไม่ได้ อีกเลย” มารดิ้นรน มารจะเป็นจะตาย ไปฟ้องลูกสาว ความโลภ ความโกรธ ความหลงใ

นางต้นหา นางอรดีไ้ “พ่อ พ่อเป็นอะไร”

“เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไปนะ”

“อู๋ย! พ่อไม่ต้องตกใจ เดี่ยวลูกๆ จะไปจัดการให้” เวลาไปเข้าไปยวน กามราคะ ปฏิฆะไป ความโลภ ความโกรธ ความหลง นี่ไปเข้ายวน “เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง พ่อของเธอ เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง เราได้หักลงแล้ว” ใ้เรือน ๓ หลังกระเด็นไปหมดแล้ว นี่ครอบครัวของมารังมารมีหรือไม่มี มารที่มันยิ่งใหญ่ไ้

“มารเป็นนามธรรมแล้วจะรู้มันได้อย่างไร กิเลสเป็นนามธรรมจะเห็นมันได้อย่างไร” ก็เอ็งไม่รู้ เอ็งไม่เห็น มันก็เลยเป็นกิเลสสมมุติไ้ เป็นสมมุติ เป็นการสมมุติบัญญัติ มันปั้นมันยอกัน เป็นการรำลึกถึง ไม่มีอยู่จริง

เวลามันมีอยู่จริงนะ มันมีอยู่จริงในใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มันมีอยู่จริงในที่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านพยายามสร้างธรรมทายาท ธรรมทายาทเป็นเพชรน้ำหนึ่งในวงกรรมฐาน ในลูกศิษย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญในหัวใจของครูบาอาจารย์ของเรา

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา เพราะอะไร เพราะธรรมะมันสดๆ ร้อนๆ ของสดๆ ร้อนๆ การกระทำขึ้นมาจากใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วเป็นครูบาอาจารย์ของเรา คุ่มครองดูแลเรา ให้เราประพฤติปฏิบัติ แล้ววางข้อวัตรปฏิบัติไว้ แล้วเหยียบย่ำแล้วทำลาย แล้วอ้างว่าเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เขาด่าไ้หงบทุก วันเลยว่าอ้างอย่างเดียว ไม่ได้อ้าง เชิดชูบูชาต่างหาก เอวัง